

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	2-50 illeri
PE JUMĂTATE AN	1.30 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3- cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HARSFA-U. 33.
TOATE SCRIBERILE LA V. BERBE CAR, KÖRÖS-BÖKÉNY.

ZISA IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.” (IOAN 14, 6.)

Întîia minune alui Iisus.

„Acest început al minunelor
l-a făcut Iisus în Cana Gali-
leei, și și-a arătat mărirea
lui; și au crezut într'Insul
Invățaceii lui.” (Ioan 2, 11.)

Dacă n'am putea-o noi aici ceti cu ochii nostri, oare cine ar fi și gândit-o, că întîia minune, care o făcu Domnul Iisus pe acest pământ, din aceea ar sta, că el ar preface apa în vin, și că el ar face aceasta cu ocaziunea unei nuntă! Și totuși, deci că știm aceasta și toate, câte stau în legătură cu aceasta, și ce ne învață, precugetăm în liniște, nu numai că ne împăcăm pe deplin cu aceasta prină descoperire a mării lui, ci noi vedem în aceasta un început foarte potrivit, o preînsămnare caracterizătoare a tuturor minunelor sale, ba, profeția lămurită a puterii sale clarificatoare, mângâietoare și biruitoare, care el ca Suveranul împărăției lui Dumnezeu exerciază și până în oara din prezent. Noi fi mulțămim lui pentru aceasta primă rază a mării lui! — Ce un contrast, dacă asemănăm la olaltă *pre mijlocitorul rechiului așezământ* și pre acela a noului!

Moisi preface în întîia sa minune apa în sânge și face prin aceea tot mai mare grija și viața mai grea; Christos preface apa în vin, și nu în vin de soiu nelnsămnat, care încă

s'ar mai putea bea: chemași și vintură nuntă, după ce oaspetii s'au liniștit pofta, ci în vin, care e cu excepție, e bun foarte.

Ce o deosebire întîia *precursorul*, care avea să pregătească calea, a cărei trăia din locuste și miere săibatică și încunjura comunicarea sociabilă cu toate rudele sale, și acesta *Fiul omului*, care vine mănca și bea și cu îndrăzneală și voios să învoiește în bucuriile obicinuite ale fiilor oamenilor, așa că el, care este mirele cel dorit a poporului său, înmulțește bucuriile unei festivitate de nuntă prin prezența sa.

Da, aici să aduce întregul contrast între lego și Evangeliie, între profeție și împlinire, între pământești și cerești într'o icoană la exprimare, care din întreaga viață e apucată și e prea frumoasă, decât a se putea face și mai frumos.

Ioan ne provoacă pre noi dela începutul pân' la sfârșitul Evangeliiei sale, a privi mărirea celui unul-născut dela Părintele, plin de char și de adevăr. Dela început aduce el *simpatia sa* înaintea oamenilor; el vede lipsa și ia îndată parte la ea, că îngrijirii lui nu e nimic omenesc, strein. Înse cât de înțelept dela el, că el lasă lipsa a fi pentru o clipă sămțită și ajutorul cel așteptat de Maria nu-l dă la oara ei, ci atunci îl trimete când a sosit oara lui! Ce o arătare liniștită a *puterii sale*, care

el o dovedește, fără de a produce mirare, fără de a da o paradă, fără de a-și întinde mâna și a spune un cuvânt! El silește natura fără de voie, a asculta de voia sa nevorbită, așa că nici cei ce erau în jur nu o puteau observa, cum a dus el la îndeplinire schimbarea minunată! Ce o *îngrijire milostivă*, așa că el nu numai cele lipsite dă, ca să ajute lipsei momentană, ci dă de bogat și nimic nu impută, și astfel pune la iveală adevărul, că el a venit, ca ai săi să aibe „viața și plinitatea“! Cum poartă el grija de aceea, că bucuria să nu să împuțineze până la sfârșitul festivității, ci încă să crească, și cum știe el totodată, să pună pond pe aceea, că credința învățecilor săi să fie întărită prin aceea!

Aici este încă un de tot alt domn, care vine dela lume și îmbie omului mai nainte vinul său cel mai bun, iar dacă s'a stricat gustul și s'a micșorat pofta, dă cel rău. Acest *binefăcător* dumnezeesc luși oprește vinul cel bun până pe urmă. Și oare n'a făgăduit el totdeauna acelora și oare nu făgăduiește el și acuma acelora, cari l-au luat pre el în inima lor ca oaspe și la lipsele ce vin înainte așteaptă cu răbdare vremea lui? Da, cu adevărat; el face din apă vin, și din lipsă știe el să pregătească prisos și din cele înjosite și nedesăvârșite a restabili cele mai înalte, desăvârșite și vecinice. Omul cel cu cuget spiritual să știe una cu el, și viața să formează tot mai bine, mai fericită și va fi în sfârșit nespus de fericită. Domnul nu oprește aici apele amare de el; dară el și știe să picure în păharul lor atâta leac mângăitor, că ai săi află într'însul o minunată recreare. Așa este aici deja, și ce e deci mărirea viitoare alta decât o fericire, care vine din tristare — vin ceresc, care din apa fără de gust a pământului este transpus? A preface apa în vin a fost prima lui minune; a face ca din lumea cea vechiă să iese un pământ nou, va fi cea din urmă.

Copăcătosule, deschide lui inima ta, care are trebuință de astfel de Mântuitor și prietin. Concreștine, gătește-i casa ta, ca să între el ca cel mai bun prietin al tău și să locuiască în ea; prin el se vor înmulți, sfinți și mări bucuriile tale și tristarea se va ușura, ba, pătuga. Răbdătorule, care tu suferi după voința lui, așteaptă oara lui, în care el ajută, și nainte de toate: „Ce el îți spune, fă“; el cearcă numai, ca să te poată îmbucura. Oh, dacă casele noastre l-ar avea pre el ca oaspe stabil și toți membri familiei ar asculta voia lui, deopotrivă de ar putea înțelege temeiul îndrumărilor sale ori nu — cum ar fi de tot altcum, cu cât mai bine ar sta în noi și pe lângă noi, și cu cât mai clar ar pluti înaintea ochilor credinței prin mila lui Dumnezeu festivitatea, la care vinul cel mai bun, bucuria cea mai mare nici când n'a lipsi! Mărire fie lui, care și prin năcazurile și ispitele casnice ne crește ca într'o școală, ca, când a sosit oara lui, să ne poată duce la cina nuntei Mielului.

D n Wge

Adventismul și chestia :-: Sabbatului. :-:

Dela A. Wesser.

II. Sabbatul.

Naintea mea zace un tractat al Adventiștilor, cu titlul: „Sâmbăta și Dumineca.“ În acela pun Adventiștii 60 de afirmări penfru Sabbat și 40 de afirmări contra Duminecei. Acelea sunt așa alese, că ele pre un om cugetător conving despre contrarul acelora, ce a fost gândit.

Noi respundem Adventiștilor la afirmările lor următoarele: Întia. Voi aveți drept, dacă afirmați, că Sabbatul e ordinar de Dumnezeu, el nu e stricat, nici nu s'a pus Dumineca în locul lui, nici nu-i iertat a călca Sabbatul, nici a desființa legea

sau a o bucăți. Nici un om nu are a strămuta după plac o hotărîre alui Dumnezeu. La capătul Bibliei nu înzădar sună: „De va adăugi cineva la acestea, va adăugi la el Domnul plăgele cele scrise într'aceasta carte; și de va scoate cineva din cuvintele cărții acestei profetii, va scoate Dumnezeu partea lui din cartea vieții, și din cetatea cea sfântă, și din cele scrise într'aceasta carte.” (Apocalips 22, 18—19.) Însăși Iisus o adeverește lămurit, că nu a venit, ca să desființeze legea lui Moisi, ci să o împlinească. El vrea, ca nici o iotă să nu cază din lege.

Dacă deci noi trebuie să dăm în aceasta drept Adventiștilor, oare nu suntem apoi și îndatorați, a îndeplini porunca Domnului: „Adă-ți aminte pe ziua Sabbatului, ca să o sfințești etc.”? Putem noi oare contra ordinului clar să călcăm Sabbatul și să sârbăm: Dumineca?

Noi respondem: „Da!” Noi nu numai că avem dreptul, nu, noi avem sfânta datorință, nu Sabbatul, ci iniția zi a săptămânei, ziua Domnului a o sârba.

Mai înainte să fie statorit, la ce și pentru cine s'a instituit Sabbatul.

La I. Moisi 2, 1—3 cetim noi mai înainte despre Sabbat. Noi aflăm acolo, că acela ieși din desăvârșirea creării. Sabbatul a fost închiâierea aceleia. Dumnezeu să odichni în acela dela lucrările creării, aceasta odichnă a fost dară sfințită pământului și celor pământești. Este că o fi fost o măreață sârbare de Sabbat. Dumnezeu privi la lucrarea sa și toate, câte el le-a făcut, și iacă, era foarte bine. Îngerii lui Dumnezeu aruncau strigăte de bucurie la creare, și stelele dimineței cântau în chor. (Iov. 38, 7.) Unde numai privea ochiul lui Dumnezeu, nu mai era nimic din pustiu și deșert, din Tohuwabohu de găsit, era în toate părțile „foarte bine”.

Și omul — el luă parte în sârbare. Lui nu 'i să dau aici ordine în pri-

vința Sabbatului. El nici să se odichnească într'insul, nici e silit a sârba. Pentru el încă nici nu era lipsă de odichnă, că el ieșisă tocmai din mâna lui Dumnezeu. Ziua a șaptea a creării era pentru el iniția zi a existenței sale. Așadar aceasta zi o putut fi cel mult o zi a sârbării și bucuriei pentru om, ca și la fiii lui Dumnezeu (Iov. 38, 7), iar nu o zi a odichnei. De altcum duceau părinții nostri naintea căderii în păcat o viață de Sabbat, totdeauna trăiau ei în comunicare și împărtășire cu Dumnezeu. Întreaga creatură a luat parte în aceasta sârbare. Încă nu era nici un suspin a ei de observat, ci fericire, apropierea lui Dumnezeu, odichnă de Sabbat, pace.

Iar aceasta odichnă fericită, prețioasă de Sabbat fu dintr'odată înteruptă prin căderea părinților nostri în păcat. Dela acela moment începând nu să mai odichnește creatura, ea zace în dureri. (Rom. 8, 19—23.) Dumnezeu însăși nu să mai odichnește din acela timp. Cum s'ar și putea el odichni și sârba închiâierea unei creări, pe care își ține moartea zilnic grozavul ei seceriș, unde Domnul acestei lume, Satana, domnește și durerea înmilionată a umplut-o! Ochii săi priveau acuma la crearea sa odinioară atât de frumoasă, ach, „ea nu e bine”, „nu-i bună”! Aici nu-i nici unul, care ar întreba după Dumnezeu. Aici e rășboiu, ucidere, vaiu, boala, lipsa, moartea, desparerea. Eu întreb: „Poate Dumnezeu odichni acolo, a se odichni și a sfinți, sârba închiâierea creării?”

Nu, de mii de ori nu!

Iisus încă ne spune aceasta, dacă cetim: „Părintele meu *lucrează* până acuma, și și eu lucrez.” (Ioan 5, 17) Dumnezeu înterupte aceasta odichnă de Sabbat îndată după căderea omului în păcat, ca — să judece, ca într'un sigur înțeles să predee creatura sa morții, blăstemului, ba, lui Satana.

Și deci încă Christos! Oare sârbat-a Mântuitorului vr'odată Sabbatul?

Nu! Christos nu avea pe pământ Sabbat, nici atunci, când el, ca supus legeri pentru noi o făcea, o ținea pentru noi. Christos a avut pe pământ lucru fierbinte, plin de lacrimi, bogat de dureri de moarte. El declară însăși iudeilor, cărora le-a fost dată legea, că Sabbatul pentru om s'a făcut, iar el, Christos, este Domn al Sabbatului.

Ce a făcut Christos în ziua Sabbatului? Răspuns: El a folosit-o ca o zi, în care putu face bine și a glorifica pre Părintele, înse nici odată nu s'a îngrijit el în mod iudaic, legitim de ea. Adese ori voiau Iudeii să-l ucidă cu pietre pentru aceea. Oare nu este de adâncă însemnătate, ba, tocmai tragic, că Iisus s'a odichnit în mormânt în ziua Sabbatului?

Da, și Christos s'a odichnit în ziua Sabbatului! Dară cât de diferită e aceasta odichnă de aceea a Paradisului! Acolo o închișiare fericită a unei creare pământescă, o sârbare și cântare a toată creatura în cer și pe pământ — aici o odichnire în moarte, o victimă a ei, rece și înțepenit, omorât Domnul Sabbatului și a creaturei întregi. Și ucigasii lui? — Ei sărbătoresc într'acestea Sabbatul!

Ce învățăm noi din toate acestea? Răspuns: *Era a omului, iar nu alui Dumnezeu Sabbat.* Era un Sabbat fără de Christos, pentru aceea și — desfăcut de Christos și de Dumnezeu — o formă goală, fără de putere și suc.

Care poziție să ocupe deci învățăceii lui Iisus către Sabbat? Ca să putem aceasta întrebare răspunde, este de lipsă, a vedea, care poziție ocupă Sabbatul către noi. De unde să ține Sabbatul? Cine e îndatorat, a-l ține? Răspunsul la aceasta întrebare este ușor dat și cu aceasta oricē temeiu biblic a apărătorilor săi de astăzi luat de sub picioare.

Mai întliu repetez eu, că oamenilor dintîiu nu este dat ordin pentru Sabbat, ci numai faptul este comunicat, că Dumnezeu s'a odichnit în a șap-

tea zi, aceasta zi o binecuvântă și o sfinți. Apoi nu aflăm noi în biblie nici un ordin în privința Sabbatului până la vremea, când fu dată legea poporului în pustiu, așadară cam cu 2500 ani mai târziu. Îndată după ce ieșiă poporul Israel din Egipt și Domnul a nutrit pre poporul său cu pâinea ingerilor, cu Man, dădu el poporului să sârbeze ziua a șaptea. Dară până aici nu cetim noi nimic despre o zi de Sabbat. Toți Patriarhii, un Enoch, un Noe, un Abraam, Isaac, Iacob, Iosef etc. nu știau nimic despre așa o poruncă. Abea 430 ani după Abraam fu dat sâmânței sale, fiilor lui Israil. Și de ce? Pentru că legea a intrat ca un învățator spre Christos. (Galateni 3, 24.) Nainte de a fi venit credința (în rescumpărarea îndeplinită prin Christos), furăm noi păstrați sub lege, închiși spre credință, care avea să fie descoperită. (Gal. 3, 23.) „Legea a intrat“, va să zică, că ea propriuzis nu lipsește spre mântuire, ci omul poate și fără de ea deveni fericit, de exemplu cei pioși nainte de a să da legea pe Sinai.

Nici nu-i legea aici, -ca prin urmare ei să fim feriți. La ce e deci legea? Ea a venit la aceea, pentru păcat, până ar veni sâmânța (Christos). (Galateni 3, 19.) Aceasta sâmânță a femeii, călcătorul șerpelui, Mântuitor și Rescumpărător nu e numai un Mântuitor de blăstemul păcatului, fiind că s'a făcut păcat pentru noi (II. Corint. 5, 21.), ci și de blăstemul legeri, prccând s'a făcut blăstem pentru noi. (Gal. 3, 13.) Cel ce crede în el, e îndreptat, acela-i eliberat și de ținerea legeri, căci celui drept nu s'a dat lege, nici o lege de Sabbat nici alta. (I. Tim. 1, 5.) Aceasta nu spune, că un creștin poate deci toate păcatele comite, precum Sabbaterianii ni-o pun așa bucuros naintea ochilor, ci ne spune, că noi în Christos stăm *preste* lege și suntem rescumpărați și scăpați de păcat. Oare pentru ce-i aci legea, dacă nu-i dată pentru noi, dacă nu lipsește

la mântuire, dacă noi ca credincioși nu avem nimic de lucru cu ea?

Respunsul ni-l dă cuvântul lui Dumnezeu lămurit în locul sus amintit I. Tim. 1, 9. Noi vedem, ea este pentru cei păcătoși dată de Dumnezeu. De ce? Ca noi prin legea, care este sfântă, dreaptă și bună (Rom. 7, 12), care e spirituală (v. 14), să cunoaștem propria noastră vină. Ea era de lipsă la fericire într'atâta, că asemenea unei oglinzi (II. Cor. 3, 6) să ne descoperă petele noastre, dară ea nu ne-a dat nici puterea nici mijlocul, a ne curăți și a scăpa de ele. Așa avea ea la poporul lui Israil, la care singur s'a dat, să trezească dorința după Rescumpărătorul. Ea să convingă pe Isrealiți, de păcatele lor, iar nici odată la o formă externă a serviciului dumnezeesc, la dreptatea proprie a-i seduce. Cel ce umblă cu fapte de ale legii, este blăstemat, adică, pentru că el tot nu o poate nici odată așa ținea, cum trebuie, cum o cere sfințenia lui Dumnezeu, așa cade el sub blăstemul lui Dumnezeu, că este scris: „Blăstemat este, cel ce nu ține toate, câte sunt scrise în lege!”

Oh, de am înceta noi odată, a lucra așa contra cuvântului lămurit! Cât de înfricoșat mustră Pavel pre învățătorii rătăcitori (Gal. 1, 7—9; 5, 12), cari s'au încercat a pune din nou legea pe picioare! Dară cât de tare mustră el și pre toți, cari nu la Christos sau numai în parte au venit la Christos și căutau a ținea totodată legea! El le spune lor, că ei au căzut din char. (Gal. 5, 2—4.)

În acest mod pune Dumnezeu rescumpărării noastre proprii, lucrării și luptei noastre o țintă vecinica. Astfel ne lasă el a cunoaște sfințenia, dreptatea și incoruptibilitatea lui. Pentru noi nu rămâne alta cale spre a ne mântui ca Christos. Că Christos ni s'a făcut nouă spre dreptate, precând luă ca Mielul lui Dumnezeu păcatele noastre pe sine și fu un blăstem pentru noi. Christos este capătul legii; cel ce în el crede, este

îndreptat. În el suntem noi pe deplin plăcuți în cel iubit.

Precum Christos ne-a rescumpărat de faptele legii și de blăstem, așa că acuma suntem fii iubiți a lui Dumnezeu, dacă apucăm prin credință meritele lui, așa ne-a pus Iisus și într'o altă poziție față de Sabbat. El ne-a dat o zi nouă, ziua sa (Apoc. 1, 10), întâia zi a săptămânei. Oare de ce se numește întâia zi a săptămânei, care până aici era zi de lucru, iar nu zi de Sabbat și de odichnă, ziua Domnului? Pentru că aceea e a Domnului și să referează la rescumpărare. În aceasta și s'a adus dovadă, că rescumpărarea e sfârșită, că Iisus a câștigat o creatură nouă, viață nouă, ființă nepieritoare. Prin urmare ziua Domnului nu e un Sabbat strămutat, ci o zi nouă într'un period nou. De era Sabbatul vechiutestamental o piatră de cercat pentru Israil, întrucât privea purtarea moralică a lui Israil față de Dumnezeu, este dincontra ziua Domnului o dovadă despre primirea vecinică a comunității Domnului. În aceasta zi veni jos Dumnezeu Duchul sfânt, ca să iee în stăpânire pre cei credincioși, a-i sigila ca moștenitori a vieții vecinice și a începe o creare nouă pe aceasta lume deci de Christos renăscută.

Pentru aceea ne și adunăm noi în ziua Domnului în jurul capului nostru înălțat, ca să-l glorificăm pre el, a ne bucura de mântuirea, de iubirea lui, pânăcând Iudeii să adunau în jurul legii și a profeților.

Noi o facem într'aceasta tocmai așa, cum o făcea comunitatea originală, că și creștinii cei dintii să adunau Dumineca, a frânge pânea, a cerceta cuvântul și a aduce darurile lor Domnului. (Fapt. 20, 7; I. Cor. 16, 1. 2.)

Noi închidem studiul nostru despre Sabbat cu mulțămită către Domnul, care ne lasă a sărba Dumineca ca o zi, în care noi din nou suntem uniți cu Dumnezeu și în care el ne-a dăruit o moștenire vecinică. Noi

accentuăm înse, că o poruncă în privința sârbărei Duminecei sau a Sabbatului nicăiri nu să află pentru creștinii cei dintre păgâni, ci creștinii, adecă cei din adevăr pocăiți, copii renăscuți ai lui Dumnezeu, duc iarăși ca Adam și Eva o viață de Sabbat și oferesc toate zilele Domnului. Noi suntem înse mulțămitori Domnului, dacă el ne lasă să sârbăm săptămânal ziua învierii lui din iubire către el, nu din ordin. (Fapt. 15, 28. 29.)

Așadară și astăzi stă încă Sabbatul pentru Iudei și pentru toți oamenii afară de Christos și va exista pentru așa unii ca un ordin sfânt alui Dumnezeu în veci.

Iar ziua Domnului, întâia zi a săptămânei, va fi ca ziua, în care Christos ne-a rescumpărat de blăstem, a învins moartea, ne-a scăpat de păcat, a adus viața învierii, ne-a reunit din nou cu Părintele, ne-a câștigat moștenire în cer și ne-a trimes Duchul său sfânt, în veci sârbată de cei rescumpărați. Aliluia!

Servul.

De Christina Roy.

A II-lea capitol.

Era într'o dupăamiază frumoasă de vară. Oamenii merseră afară la țarină, ca să vadă bucatele. Între aceia, cari să găteau la aceea, era și țăranul Petraș. Tocmai când voia să îmbrace haina, întră Method în odaiă. Lui Petraș nu-i era indiferent, deși să arăta el așa, ce mult bine a făcut servul vecinului cu fiul său peste iarna îndelungată, că l-a învățat a pune binisor la olaltă literele și a scria. El era un țăran fălos, și fi era neplăcut, ca fiul său să rămână așa prost. Așadară cercetarea lui Method ti era plăcută; el o știu, că venise la fiul său, dară el însăși voia a cleveti odată cu el. El ti imbie un loc de șezut și și el șezu, „Samco va veni îndată,” scusă el pre fiul său;

„el s'a dus afară, și tu o știi, că îi trebuie mult, până vine iarăși.”

„E bine așa,” zimbi Method. „Îmi pare bine, că te aflu pre d-ta, vecine, și că el nu-i aici; eu ași dori să vorbesc un cuvânt cuminte, care de mult deja îmi zace la inimă.”

Țăranul să minună, ce ar vrea Method să-i spună lui. „Dapoi, ce vrei tu oare?”

„Gândit-ai d-ta vr'odată la aceea, oare ce să fie din unicul fiu al dumnevoastră?”

Țăranul trase surprins din umeri. „Un cerșitor,” zise el uscat. „Pot eu de acolo? El își va căpăta partea sa, dară oare ce să facă cu ea? Un plugar n'a fi niciodată din el.”

„Aceea și eu gândesc. Eu auzii decurând, că d-voastră a-ți vrea să aduceți un ginere în casă. Pânăcând are el părinți, încă mai este; dară ce apoi, când nu veți fi d-voastră? El va fi îndrumat la grația sau ne-grația altora; ei vor umbla rău cu el, și totuși e el unicul și întâiul-născut fiu al d-voastră!”

„De ce îmi spuni tu mie acestea?” întrebă țăranul și propti capul său pe amândouă mâni. „Gândești tu, că nu mă apasă destul, când mă uit la el? — Oare pentru ce e el în lume?”

„El nu s'a poftit în lume,” respunse tănărul cu serioșitate. „Vecine, d-ta ca tată nu ai drept, a vorbi așa. Dacă Dumnezeu i-a dat lui viața, atunci de sigur că are și o problemă pe sama lui; dară și d-voastră are el a mulțami, și este dorința dumnevoastră, a-l ajuta la ceva.”

„Tu poți bine vorbi, când ești sănătos, dară oare ce să încep eu cu el?”

„Dacă d-voastră ați vrea să faceți ceva pentru fiul d-voastră, eu ași ști oarecareva sfat.”

„Aceea vreu eu, vorbește numai!” zise țăranul și luă mâna lui Method în a sa.

„D-voastră locuiți lângă drum. Toți oamenii din comunele învecinate trec pe aici. Zidiți lângă camera d-voastră o prăvălie pe sama lui.

El poate vinde unsoare, făină și altele deasemenea. La orași mergeți d-voastră adeseori, de acolo îi puteți lui aduce totdeauna, ce îi lipsește. Dacă puneți câteva sute de floreni, asigurați pentru fiul d-voastră viitorul. Pânăcând încă trăiți, poate el mânca la d-voastră, d-voastră veți îngriji de el; mai târziu apoi poate el, deoarece e sănătos de altcum și un bărbat impunător, a se căsători. Bucuros îi va întinde o față de treabă mâna."

"Cu ajutorul lui Dumnezeu l-am învățat eu a ceti," continuă Method, pânăcând țaranul numai scutura din cap, și îl privea de tot uimit. "Eu am vorbit și cu bătrânul David despre el, acela e învoit, a-l învăța în socoteală și a vinde. D-voastră știți bine, că în afaceri nimenea nu-i ajunge asemenea unui ovreu. Precugetați despre ce am vorbit la olaltă, până nu v'ați hotări la ceva. Eu merg acuma puținel în pădure cu el."

Până nu să gândea țaranul, rămasă sângur în odajă. El privea prin fereastră, cum duse Method pre Samco cu sine în vorbire voioasă, până dispărură de din naintea ochilor săi.

"Ce îmi și spuse el? Și cum vorbește? Ca o carte! Cinc ar fi gândit așa ceva? La câte de toate gândește acest fecior! Asta-i tocmai ca cu astuparea băltei... Samco zice, el trebuie să fie umblat mult în lume și o fi pățit multe. Dară el are drept; eu însu-mi m'ași bucura, dacă din acest tinăr ar putea fi încă ceva."

Țaranul căuta soția sa, ea să mergă cu el la țarină; dară astăzi puțină văzură ei din bucate, ci să sfătuiră și pregândiră, și țaranca întânări binișor de bucurie, că din iubitul ei va se fie încă ceva în lume.

Într'acestea ședeau cei doi, despre cari să vorbeau ei, în pădurea de stejari din apropiere, în jurul lor o mulțime de copiii, și Method le povestea. Toți copiii din sat cunoșteau pre Method alui Ondrașic, că copiii

și câinii o iau iute în seamă, cine e bun către ei, și-i urmează.

El le-a săpat de napoia colinei sale în părau e groapă, ca să se poată scâlda. El le mai făcu și un zăgaz (stăvilă, dolmă), ca să poată mai bine să prindă pești. Pe pășune ajuta el de multe ori ciobănașilor din strămtorare. În primăvară, când avea seara puțină vreme, făcea el din nuiele de salcă fluierite, din juniper (soc) pompe și canoniere (pușche) și acuma iarăși tobe din coji de nuci, la el erau buzunarele totdeauna pline și împărția între poporul cel mic, iubitor de daruri.

Ei umblau după el ca cânuții, și în tot locul, unde el mergea, fie în sat ori în câmp, strigau după el: "Unchiule Method! Unchiule Method!"

Mai de multe ori, când îi dădea țaranca pâne cu brânză de vecerniă afară în câmp, o împărtea el la păstorii de gânște.

Dară o bucurie regească aveau copiii, când ca și astăzi vin la el, să pot pune la picioarele lui și pot asculta. Că ca unchiul Method nu știa nimene în lume povesti, aceasta era între ei părerea generală.

Pe pășunea din apropiere pașteau oi și vaci, legate de pari, și copiii ședeau liniștiți ca șoarecii și ascultau și acuma o poveste.

Unul dintre copii găsi o rândenea tânără, moartă.

"Dacă voi vreți, vă voi povesti ceva despre rândunele," zise unchiul Method, și copii strigau: "Oh da, oh da, despre rândunele!"

"Așadară ascultați, cum au venit rândunelele acasă. Departe, departe, într'o țară, unde pe la crăciun înfloresc pomii și fruptele să coc, acolo, unde sunt așa multe flori mărețe, cum la noi nici nu să întâmplă, dară încă așa mulți șerpi, că te umple groaza, acolo, în Africa îndepărtată au ținut rândunelele o adunare și o sfătuire.

Era o adunare măreață. Toate rândunelele să scâldară mai nainte în raură, își periară vestmintele lor, și

acuma să vedea fiecare din ele ca o fată regulată: perii cei negri neted peptenați, corpurile negre ca din catifeauă (barșon), ochii negri, vesta întunecoasă, cravata (măframa) albă și caputul cu trenea lungă, ca o damă fruntașă.

La aceasta consfătuire sburau rândunelele din toate părțile cu sutele, ba cu miile la olaltă, s'a început adunarea.

Ele începură cu cântări și rugăciune. Cine nu crede, că rândunelele să roagă, să întrebe de ele și să caute în cuvântul lui Dumnezeu. Eu știu foarte sigur, că ele să roagă și că de Dumnezeu, creatorul lor, ascultă.

Așadară ele începură cu cântare și rugăciune. După aceea, când toate tăcură, li să făcu de cunoscut, că a sosit vremea, a părăsi Africa și a se întoarce napoi în patria lor vechiă: acuma să fie sfătuirea, în care zi și oară să fie plecarea conductului, cum au a se purta pe cale.

Rândunelele aleseră cu o animitate pre cele mai bătrine ca sfătuitoari și apoi le ascultau în liniște.

„Mâne, când vor număra oamenii unul, sunteți voi îndatorate, a vă înfătoșa la locul adunării noastre anuale. Cele ce întârzie, trebuie să rămână în Africa. Mai nainte vom sbura preste locuri minunat de frumoase, până nu ajungem la o apă mare. Apa aceea să numește Mare. Vedeți ca să vă țineți toate la olaltă, așa după cum veți fi împărțite, că care rămâne napoi, nu-i sigur de paserile sălbatice. De o mie de rândunele și paserile răpitoare să tem, dară una sau două le înghit ele.

Pânăcând sburăm preste regiuni frumoase, trebuie să luați bine sama la poruncă și adeseori ori și mult a vă odichni în comun. Și dacă ar sbura mai pe atâtea insecte în jurul vostru, nu vi iertat vouă a vă prea sătura de ele, ca să nu vă prea îngrășați și apoi sunteți prea grele. La Mare vom ținea noi iarăși adu-

nare și ne predăm în mânilor Dumnezeului nostru; că noi avem apoi o cale piericuloasă înaintea noastră. Voi nu veți vedea alta ca apă și iară apă, că nu este nimic, unde ne-am putea odichni. Toate zac în mâna Creatorului nostru, pentru aceea numai acele rândunele vor putea sbura preste Mare, cari vor urma mai bine ordinele lui Dumnezeu date nouă. Și acuma să ne rugăm!”

Astfel să rugau ele și cântară și consfătuirea s'a gătat. A doua zi a fost țărnelul riului celui mare și frumos tot negru. Mai întâiu veniră o sută de rândunele sburând, apoi o mie, apoi cinci mii, apoi zece mii, apoi o sută de mii și apoi erau așa multe, că nu le putea omul număra. Să vedea ca o armată de bătălie. Printre armată sburau niște rândunelele sure încoace și încolo și faceau regulă, ele fură numite conducători. Dară erau între ele și rândunele albe, atât de albe și curate, că să părea, ca și când pravul pământului nu le-ar fi atins nici-odată, ele sburau prin mijlocul despărțămintelor, îndemnau la rugăciune și la ascultare către Creatorul cel sfânt, Dumnezeul cel viu. Și deoarece și între rândunele sunt fii și fete, să jucau fiii la olaltă, ei își măsurau aripile, care are mai lungi și o putea mai bine sbura. Ei să desfătau: a sbura preste Mare, aceea n'ar fi alta nimic. Ei să făceau între olaltă cunoscuți, ba, ei începură a să părui (bate), ca să probeze, cum le-ar fi în lupta cu paserile răpitoare.

„Lăsați aceea!” îndemnă o conducătoare sură, bătrină. „Voi să nu vă luptați, Dumnezeu se va lupta pentru voi; noi avem numai a ne ruga. a crede și a sbura. Dacă voi cu toată paserea răpitoare vreți să vă luptați, n'ati ajunge nici-odată la țintă.”

Iar fetele cleveveau la olaltă, ce haină are fiecare, care-i mai frumos periată, care dintre ele are cea mai frumoasă cravată, coada cea mai lungă.

O rândunea albă sbură la ele și vorbi serios: „Gândiți la Dum-

nezeu și la calea cea îndepărtată! frumseța nu vă poate mântui de pierzare, și dacă una din voi pică în Mare, se va nimici cu tot cu frumseța ei."

Continuăm.

DIN FĂURIE.

Tot omul trebuie să aibe o patrie spirituală, și comunitatea trebuie să fie aceea patrie. Capela noastră trebuie să fie „odaia cea mai bună“, în care noi bucurosi ne retragem în zi de Duminecă, ca și după omul din afară să ne ascundem de prosa vicții zilnică în poesia apropierei de Dumnezeu. Ea trebuie să fie o patrie, de care noi cu tot sufletul atârnam. Toate, câte 'i să întâmplă bune, să întâmplă nouă. Toată întristarea, care ea o pățește, ne apucă atât de tare de din lăuntru, ca și când ni s'ar fi făcut nouă în persoană.

Deci am cunoscut noi oameni, cari s'au desfăcut de comunitățile noastre, pentru că afirmau, că spre pildă la Millenari sau în adunarea Adventiștilor ar fi „mult mai frumos“ decât la noi. Oare ce să începem cu ei? Noi nu am știut nici când v'un sfat mai bun ca acela: „Dapoi mergeți acolo!“ Noi le-am dorit în ziua Domnului cea mai mare bucurie și binecuvântarea ce se poate mai bogată cugeta. De nu află acelea la noi, și de sunt atât de puțin înrădăcinați în comunitate, că ar fi gata, a ajuta și la purtarea strimtorărilor, atunci ducă-se numai acolo, unde cred a afla o patrie adevărată. Dacă cumva s'ar vedea mai târziu amăgiți, atunci să pot ei din nou întoarce. La unii a și fost acela cazul. Ei au fost apoi mulțămitori, că au fost bineveniți cu bucurie.

Într'o comunitate credincioasă nu-i iertat să fie silă. De ar trebui ca o adunare (comunitate) așazis să-și oblige membri ei, ca să nu fugă dela

ea, atunci aceea comunitate de sigur ar sta pe slabe picioare. Că nu e vorba numai despre aceea, ca să avem oamenii de două ori în Duminecă înaintea sa, ca să le predicăm ceva, ci ca membri comunității să exerceze frățietatea intimă, și mai departe, ca să se sâmțească ca reprezentanții lui Christos, ca vestitorii adevărului cunoscut și câte odată și ca martirii Mântuitorului lor. Cine așa e crescut, va putea curând spune: „Sus spre Sion cât mai degrab““, sau cealaltă: „Ici mi bine, în casa Domnului, cu poporul cel sfânt!“ Comunitatea s'a făcut iubita lui patrie!

* * *

Ce e mai ușor, a trezi și a corbăci pornirile cele josnice ce dormitează în om sau a plânta și a griji porniri nouă dumnezezești în el?

Fără îndoială cea din urmă.

Cine trezește pornirile cele josnice ale omului? Oare nu aceia, cari principel și cu scop știut ațită neîndestularea și irită lacomia? Oare nu sunt aceia, cari batjocoresc cerul de sus și vreu să-și facă un cer pe pământ? Oare nu sunt aceia, cari vestesc în public: „Noi am iubit destul de mult, noi vrem în sfârșit să urim“? Cu adevărat, cel ce speculează pe instinctele cele josnice a lăcomiei și desfătărilor, a pimei și urăi, o are ușor! Vasul cu iarba (pravul) de pușcă e la îndemână, el are numai, a arunca în el chibritul aprins.

Și cine caută a plânta și a griji porniri nouă dumnezezești? Oare nu sunt aceia oameni, căroră s'a descoperit Dumnezeu, așa că ei putură face priviri într'o lume mai înaltă, dumnezească, spirituală? Ei și-au ales cu aceasta o problemă mai mare și mai grea. Este directe supraomnesc, ce ei vreu să ajungă. Să ne-o facem noi clar, că ei nici nu lingușesc cărnei (trupului) nici petrecerei liberă a sensualității nu-i dau vorbă; că ei cred în Dumnezeu, vecinicie, judecată, păcat și respălătire vecinică

și cu aceasta să dovedesc ca o conștiință publică. Cine înse vrea să fie trezit din odichna sa trupească? Pentru aceea sunt ei nesocotiți și strigați ca oamenii infumurați. Pentru aceea li să și vorbește contra în toate părțile.

Oare nu ni iertat nouă să mai lăsăm puținel? Cerul e atât de de departe, iar trebuințele pentru corp și viață stau neconținut naintea ușei oamenilor ca niște semne de întrebare umblătoare. Nu, nouă nu ni iertat a ne lăsa piliți, că de altcum acuși ne-ar pune Dumnezeu de o parte. Ei pot batjocori cât vreu Evangelia cea vechiă, noi vom rămânea la aceea, a vesti, că omul va fi drept singur prin credință și că numai în Christos Iisus să poate afla adevărată fericire. Cine nu va fi renăscut spre o nedejde vie, nu are nici în timpul acesta nici în vecinicie promisiunea păcei pentru sufletul său.

Putem noi astfel de o parte cuprinde, că grămăgioara judecătorilor stricți a moralului e foarte mică, și totuși suntem noi de altă parte foarte, foarte fericiți, că ei ca nimene în lume pot arăta rezultate. De au câștigat ei pre cineva pentru cugetul — sau să spunem dintr'odată; pentru Mântuitorul lor —, atunci au pus cu aceea în el întrebarea zilnică: „Doamne, ce vrei tu ca să fac eu?” Cu aceasta au plântat ei porniri dumnezești și au produs un soi de tot nou de oameni.

Și încă o întrebare: Cine face un lucru mai nobil, cine ajută în fapt omului? Și mai departe: Cine ajută lui Dumnezeu, și cine face lucrările diavului? Și în sfârșit: Acărui ajutător ești tu?

Din Wgo.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 3 Maiu.

18. Fiul cel pierdut.

Luca 15, 11—32.

Cuvânt de aur: „Mă voi duce la părintele meu, și mă voi duce la părintele meu, și-i voi zice: Părinte, păcătuit-am la cer și înaintea ta.” Luca 15, 18.

Către cele două parabole a lecției de mai nainte istorisește Domnul Iisus Fariseilor și Cărturarilor mai o istorie. Într'aceasta le arată el lor și nouă nainte de toate pre Părintele. Și dacă să pare, că fiul cel mai tânăr juca rola principală și și fiul cel mai bătrîn ni de ajuns descris, înse totuși servesc toate acestea la aceea, ca să ne arate pre Părintele. Cum simțeste și cum lucrează Părintele față de fiii săi, aceea e, ce Iisus voia să arate și atât de măreț a înfățișat. Așa sânteste și lucrează Dumnezeu față de oameni. Firește e și așa o parabolă încă prea nedeplină, ca să ne descoperă inima întregă a Părintelui ceresc; înse ea ni-l arată totuși așa, că noi căpătăm o deplină încredere către el și în toată vremea ni iertat a ne întoarce la el. În tot cazul e parabola și unilaterală, deoarece nu ne-a arătat nimic despre „Teologia sângelui”; dară Iisus spuse aici, ce tocmai în prezent era, și nu, ce va fi în viitor. Când în fiul cel mai tânăr sunt arătați „Vameșii și Păcătoșii”, atunci ne arată Iisus, ce cuget are Părintele față de ei, când căința lor este sinceră și pocăința lor adevărată; de altă parte ne arată și fiul cel mai bătrîn cugetarea Fariseilor și Cărturarilor față de cei păcătoși. Dacă deci mai târziu fu predicată pocăința și credința în privința crucei lui Iisus, atunci nu contrazice aceasta parabolei, ci ne arată mai mult inima Părintelui către cei pierduți, când el espiază păcatul și delătură vina pe calea jertfei și dreptăței mijlocitoare.

Să răspândim foaia
„ADEVĂRUL”.

Aici vedem noi: 1. Fiul cel mai tânăr. (v. 11—14.) 2. Fiul cel mai bătrîn. (v. 25—32.)

Întrebări reasumătoare: 1. Pre cine noi învățăm noi în lecția de astăzi a-l cunoaște bine? 2. De ce voia 'ul cel mai tânăr să se ducă dela Părintele? 3. Ce făcu el cu averea sa? 4. Cum îi mersu lui apoi? 5. Cât de mare fu lipsa? 6. La ce gândi el deci? 7. La aceasta gândire? 8. Cum să arată părintele către el? 9. Ce zise fratele la aceea? 10. Cine-i arătat ca fiul cel mai tânăr? 11. Cine e asemănat ca fiul cel mai bătrîn? 12. Care este istoria și pătania ta?

Duminecă, în 10 Maiu.

19. Găzduitorul nedrept.

Luca 16, 1—13.

Cuvânt de aur: „Cel ce este credincios în puține, este credincios și în multe; și cel ce este nedrept în puține, este nedrept și în multe.“ *Luca 16, 10.*

Lecțiunea noastră de astăzi a vorbit-o Domnul Iisus mai ales către învățăceii săi. Așadară să și fie ea de ei mai ales luată la inimă. Ce Domnul a vorbit în cap. 15, să acomodează în diferite moduri Fariseilor pentru că ei erau niște pioși mândri, închipuiți, fătarnici, cari întimpinau pre cei păcătoși cu cruzimea inimii și dispreți. Dară și parabolele din cap. 16 să întorc către Farisei, pentru că ei după v. 14 erau sgârșiți. Iisus învață aici pre învățăceii săi despre buna folosire a bunurilor pământești. Acestea cu durere nu să întrebuițează nici acuma în înțelesul dumnezeesc. Dacă lumea nu folosește bunurile pământești cum trebuie, atunci aceea nu-i atât de minunat, că ea nu cunoaște cugetul și voința lui Dumnezeu, dară la credincioși nu ar trebui să fie așa, că bunul pământesc numai pentru gustare și petrecere folosită sau că doară o pun numai în grămadă.

Aici vedem noi: 1. Parabola istorisită de Domnul. (v. 1—8.) 2. Acomodarea făcută de Domnul. (v. 9—13.)

Întrebări reasumătoare: 1. Despre ce vorbește lecția noastră de astăzi? 2. Cine-i

Domnul acela, acărui sunt toate ca proprietate? 3. Ca ce avem noi a ne privi pre noi și a ne ținea? 4. Ce făcu îngrijitorul, ca să-și asigure un viitor plăcut? 5. Ce a lăudat Domnul mai târziu în el? 6. Care aplicare face deci Iisus din aceasta? 7. Cum putem noi să ne câștigăm simpatia și prietenia pentru vecinicie? 8. Cum ar trebui să administrăm și să întrebuițăm noi bunurile cele pământești? 9. Care urmări are administrarea noastră pământească? 10. La câți domni putem numai într'adevăr servi? 11. Cine vrea și ar trebui să fie Domnul nostru? 12. Știi tu, cine este Domnul tău?

Duminecă, în 17 Maiu.

20. Omul cel bogat și săracul Lazar.

Luca 16, 19—31.

Cuvânt de aur: „Cel ce-și astupă urechia la strigătul săracului, va chiâma și el, și nu va fi ascultat.“ *Proverbe 21, 13.*

Lecțiunea noastră din urmă despre întrebuițarea bunurilor pământești a vorbit-o Iisus mai ales învățăcelilor săi. Dară și un număr de Farisei au auzit aceea. Ei să simțiră nimeriți, deoarece erau „sgârșiți“, și își bătură jocul de-asupra învățătorei serioasă alui Iisus, precând le putea fi de ris, că nu am putea servi lui Dumnezeu și a iubi banii. Doară batjocureau ei în acela mod despre Iisus, că îndrumau la sărăcia lui și a învățăcelilor săi, cel ce-i sărac, poate cu ușor condemna momonul. Acuma să întoarcă Iisus către Farisei, ca să'le arate, cum cugetă Dumnezeu despre ei și a le înfățișa într'o istorie, cum le va merge lor în lumea viitoare pe lângă iubirea lor de bani și bogăția lor. Și dacă o pricepură Fariseii, a se arăta înaintea oamenilor ca foarte pioși, pre Dumnezeu nu-l puteau ei înșăla, că el cunoaște inimile. Ceea ce oamenii, cari numai aceea pot vedea, ce este înaintea ochilor, adeseori mult onorează, aceea-i înaintea lui Dumnezeu, care cearcă inima și rărunchii, de multe ori o uriciune. Deși cu Ioan și Iisus a venit un period nou, acela al evangheliei, și fiecărui stă acuma ușa împărăției cerului deschisă; dară cu toate acestea nu cade legea, ci mai

mult e împlinită în lege. Și dacă a îngăduit Moisi, a da carte de despărțire, totuși este adulteriu, dacă din cauze de nimica să desfac de o femeie și își iau alta. Acesta era un cuvânt serios pentru Fariseii, la cari aceasta era de sigur un punct rănit. Dară și în privința iubirii lor de bani, sgarbenia lor are Iisus a le spune un cuvânt puternic și serios.

Aici vedem noi: 1. Un bărbat bogat și pre un Lazar sarac. (v. 19—22.) 2. Un Lazar bogat și un bărbat sărac în ceea lume. (v. 23—31.)

Întrebări reasumătoare: 1. Cui indeosebi este spusă lecția de astăzi? 2. Care bărbat servi mamonului în loc lui Dumnezeu? 3. În ce mod o făcu el aceasta? 4. Pre cine iuta el la aceasta de totului? 5. Prin ce fu soartea la amândoi dintr'o lovitură schimbată? 6. Cum îi merse deci săracului Lazar? 7. Ce simți acumă bărbatul cel bogat? 8. De ce să ruga el de Abraam? 9. De ce nu-i să dădu lui aceea? 10. De ce să nu meargă Lazar la frați? 11. Ce aduc pre un om în locul chinului? 12. Cum putem scăpa de aceasta soarte înflorătoare?

Duminecă, în 24. Maiu.

21. Servi netrebnci.

Luca 17, 1—10.

Cuvânt de aur: „Cel ce să laudă, laude-se în Domnul.” I. Corinteni 1, 31.

În aceasta lecțiune avem noi câteva îndemnări ale Domnului Iisus către învățaceii săi, pre cari el probabil în diferite locuri și diferite timpuri le-a vorbit și pre cari evangelistul Luca le-a înșirat aici lângă olaltă. Deoarece sunt ele învățăceilor vorbite, și de deosebită înșămânțate pentru noi. **O fi bine, ca acestea să nu le treacă nici un cetitor cu privința, ci le cetească de amăruntul.**

Aici ni spus: 1. Să ne ferim, de a aduce scandal. Ce avem noi în înțelege sub scandal? Să căutăm a ni-o face clar prin pilde. Noi am vrea să ne suim pe muntele acela binișor înalt și rîpos. De dinjos e el păduros, mai sus sunt numai tufisuri, și sus e el pleș, așa că avem o privesc mărăreată, îndepărtată de pe el. Dară în sus nu ne duce o cale lată, ci numai

o cale îngustă de picioare. Noi ne punem la suire, și unul merge în urma celuilalt. De-odată strigă cel de nainte tare și dureros. El a ajuns cu un picior într'o cursă ascunsă, și fierul i-a stricat rău piciorul. El trebuie să se pună jos pe cale, pre toți ceilalți trebuie să-i lase a trece pe lângă el și a se încerca, după ce i-a trecut în cățva durerea, a schiopăta mereuși în urma lor. O bucată de cale mai departe să oprește din nou suitul. Oare ce s'a întâmplat colo nainte? Premergătorul a ajuns într'un laț și nu poate înainta. El devine oprit, și are deci lucru, a să scăpa din el. Pânăcând unul îl ajută, ceilalți trec, cel dintiu s'a făcut cel din urmă. Calea e îngustă și devine tot mai greu de suit. Aici zace un butuc (tulpină) de lemn cruciș în cale, dincolo o piatră, la care devine unul la cădere, mai departe o altă piedecă, la care alunecă careva. Aceste curse, lațuri, pietre și butuci puși în cale, cari ne opreș și ne strică, sunt „scandalele.” Toate, câte să fac la aceea, a opri pre un credincios în calea sa spre Ierusalimul ceresc, a-i aduce la cădere, a-i împiedeca, sunt scandale, despre cari vorbește aici Iisus. Ele ne vin în cale; e cu neputință, că pe calea noastră să nu fie, dară cine ni le pune în cale, doara cu voia, acela va avea să capete mare pedeapsă. Mai ales rău o va păți acela, care scandalizează pre „cei mici.” Aceia pot fi copii sau și copii în credință, lor le sunt scandalele mai de primejdie, și pentru aceea amenință Domnul așa unora, cari aduc pre acești mici la cădere, pedeapsă grea. Cel ce face așa ceva, să face ca ajutorul Diavolului; pentru aceea „feriți-vă!” Aceasta sună învățăceilor, să o luăm bine în samă!

2. Să fim noi gata a ierta. (v. 3—4.) Scandale sunt piedeci grele pe calea credinței. Dară și împărtășirea împrumutată poate deveni ca piedecă. Noi toți suntem încă plini de scădițe și slăbiciuni, unilaterali și scurți la vedere. Aici putem noi ușor păcătui

unul altuia. Noi ne putem supăra, vătămă, jigni. Acea să poate că nu-i din voință rea făcută, dară poate fi un nedrept. Deci e împărțirea ruinată și o așa stare poate fi împiedecătoare și periculoasă! Cum venim iarăși la cale? Dacă o facem, cum ne-o recomandă Iisus aici. De ne-a păcătuțit cineva, atunci să-l muștrăm, a-l trage la răspundere, a-l înfrunța, dacă e de lipsă. Prin aceasta va fi el convins de nedreptul său, și în tot cazul se va și căi. Apoi o va și spune el, și acuma să-l iertăm noi. Cu aceasta să fie cauza delăturată și împărțirea restabilizată. Dacă eu iert cuiva, atunci nedreptul făcut de el e delăturat, nimic, așa, ca și când nu l-ar fi făcut nici când. Așa ne iartă Dumnezeu nouă. Așa o dorește el, ca și noi să iertăm. Cel ce spune: „A te ierta vreu eu, dară a uita niciodată”, acela nu iartă, și aceluia nici Dumnezeu nu-i poate ierta. Și dacă cineva de șapte ori pe zi caută iertarea noastră, atunci să-l împărțăm în ea. Acesta-i de altcum unul din cele mai mângăitoare cuvinte a sfintei Scripturi, că ceea ce Domnul cere dela noi, aceea o face el mai întiu nouă. El ne iartă zilnic neincetat și așteaptă numai, ca și noi să iertăm așa. Poți tu așa ierta? Faci-o tu?

3. Să ne rugăm: „Întărește-ne credința.” (v. 5—6) Calea spre patria cerească e o cale a credinței. Cu toate scandalurile trebuie să fie ea urmărită până la țintă, cu toate greșurile fraților trebuie să fie împărțirea din nou restabilizată. Este credința stăruitoare de lipsă, ca să ne petreacă la țintă. Pentru aceea este cererea foarte la loc: „Întărește-ne credința!” Noi suntem de multe ori foarte slabi în credință. Dară ori tari ori slabi, numai dacă este credința în fapt. Și credinței celei slabă promite Domnul lucruri mari. Ea poate lucra minuni, dacă sunt de lipsă pentru împărăția lui Dumnezeu. În tot cazul nu va voi credința cea adevărată să facă ceva, ca să se laude, ca să ducă în deplinire vr'un joc teatral, ci numai aceea,

ce este important și de lipsă pentru înaintarea împărăției lui Dumnezeu. Credința cea adevărată este legătura cu Dumnezeu, cu atotputernicia. Ea și lucrează numai în înțelesul lui Dumnezeu și duce în deplinire de multe ori așa lucruri minunate, despre cari bărbați ca A. H. Franke, G. Müller, Spurgeon, H. Taylor sunt dovadă și mărturie.

4. Spuneți: „Noi suntem servi ne-trebnci.” (v. 7—10.) În natura noastră stricată zace, a privi faptele noastre cele bune ca ceva supărăcios înaintea lui Dumnezeu. Așa era la Farisei, așa este astăzi la catolici și la mulți protestanți. Și ca credincioși trebuie să fim cu pază, gândind că cu faptele noastre am câștiga plata cerească. Iisus ne arată, cât de dosnică e o așa cugetare a inimei. Dacă oarecareva domn are vr'un serv (sclav), atunci acela-i îndatorat, a-i servi, a-i lucra lui. Și dacă a făcut el datorința sa afară de dimineața până seara, atunci încă nu eugetă, stăpânul său la aceea, acuma seara a-i servi lui, ci el așteaptă, că servul și acuma să-și aducă aminte de stăpânul său, să-i pregătească cina și să-l servească. Numai după ce a făcut el și acest serviciu stăpânului său, îi iertat a gândi și la sine și a mânca și a bea. Și când a făcut e astfel ziua întreagă cu credincioșie datorința sa, atunci încă nici nu-i iertat să aștepte, ca stăpânul său să-i mulțamească, că acela o așteaptă și o pretinde așa. Pentru aceea e el tocmai un sclav. Pe teritorul dreptății nu are el nimic de așteptat și nimic de pretins. Așa stăm noi față de Dumnezeu. El e stăpânul nostru, noi suntem sclavii săi. Este datorința și problema noastră, a-i servi lui cu credincioșie și conștiincioșie. De o facem noi în toată viața noastră, atunci nu avem noi nici mulțămărită nici plată de așteptat, că noi nu am făcut cu aceea nimic mai mult decât datorința noastră. După drept și dreptate suntem noi lui Dumnezeu ca stăpânul nostru obligați, a face, ce putem, ca să îndestulăm preten-

siunile lui către noi. Altcum este pe baza iubirei. Aici ne poate Dumnezeu da parte în recunoaștere și plată. A aștepta nu avem noi nimic; dară când Dumnezeu îți plătește, atunci este iubire și milă.

Întrebări reasumătoare: 1. Ce sunt scandalurile? 2. Ce pot așa scandalurile face? 3. Cum să o pățască scela, care face scandaluri? 4. Ce să facem noi, când ne păcătuiește cineva? 5. Și ce să facem noi, când îi pare lui rău și să căiește? 6. Ce să pare, a ierta un păcat? 7. Cum face Dumnezeu cu noi, când noi păcătuiam contra lui? 8. Care cerere ar trebui s'a spunem noi adeseori cu învâțaceii? 9. Ce făgăduiește Domnul credinței adevărată? 10. Ce datorim noi lui Dumnezeu ca stăpanului nostru? 11. Ce suntem noi cu cele mai bune lucruri înaintea lui? 12. Cum ne poate Dumnezeu totuși glorios respăți?

Duminecă, în 26. Maiu.

22. Duchul descoperirii.

I. Corinteni 2.

Cuvânt de aur: „Spiritul cearcă toate, până și adâncurile lui Dumnezeu.” I. Corinteni 2, 10.

Deoarece astăzi sârbăm Rusaliile, lăsăm iarăși ștudia vieții lui Iisus, ca să cumpenim la olaltă, ceea ce îndeosebi astăzi umple inimile noastre. În aceasta sârbătoare a revărsat Dumnezeu Duchul său sfânt peste cei credincioși, și până astăzi locuiește și domnește el în ei. Și noi ne-am împărțășit în acest char, și acuma ni nouă important, a ștudia și a cumpeni, ceea ce avem noi în Duchul sfânt. Înse o lecțiune nu ne poate toate spune, ce ne a dăruit Dumnezeu în Duchul său; dară aceea, ce aceasta ne comunică despre el, este atât de important și glorios, că noi nu putem deajuns mulțami lui Dumnezeu pentru darul său cel nespus.

Aici vedem noi: 1. Duchul lui Dumnezeu în înfătoșarea predicii. (v. 1—5.) 2. Duchul lui Dumnezeu în conținutul predicii. (v. 6—9.) 3. Duchul lui Dumnezeu și descoperirea lui Dumnezeu la noi. (v. 10—16.)

Întrebări reasumătoare: 1. Care sârbătoare sârbăm noi astăzi? 2. Ce ne aminteste aceasta? 3. Cine primește Duchul cel sfânt? 4. Ca ce ne face pre noi Duchul cel sfânt alui

Dumnezeu? 5. Cum este mărturisirea lucrată prin Duchul sfânt? 6. Ce să lucreroze aceasta mărturisire? 7. Pe ce să se întemeieze credința astfel lucrată? 8. Ce este conținutul așa unei mărturisire? 9. Dela cine vine conținutul cel adănc, glorios? 10. Ce ne descopere Duchul despre Dumnezeu? 11. Cine nu poate toate acestea înțelege?

Pentru Duminecă, în 7. Iunie.

23. Samariteanul mulțamitor.

Luca 17, 11—19.

Cuvânt de aur: Luca 17, 18.

DIFERITE.

Folosește ceea ce ai.

„Ce ai tu în mâna ta, Moisi?”

„Nimic ca un toiag, Doamne, eu care păstoresc turma mea.”

„Ia-l și îl folosește pentru mine!”

El o făcu, și s'au făcut lucruri mai minunate, decât le-a fi văzut Egiptul și regii săi vr'odată.

„Ce ai tu în mâna ta, Mario?”

„Nimic ca un vas de mir prețios, Doamne; eu voiesc să o jertfesc unui-născut Fiului tău.”

Ea o făcu, și mirosul cel plăcut nu numai casa, unde era, s'a umplut, ci amintirea faptei iubirei ei trăiește și astăzi încă în creștinătate.

„Văduvă săracă, ce ai tu în mâna ta?”

„Numai doi fileri, Doamne. E foarte puțin, dară este tot, ce eu am, și eu așa vrea să-i dau pentru zidirea împărăției tale.”

Ea o făcu, și faptul iubirei ei e și acuma încă pentru mulți scandalul, a jertfi avutul lor Domnului.

„Tabitho, ce ai tu în mâna ta?”

„Numai un ac, Doamne.”

„Ia-l și îl folosește în serviciul meu!”

Ea o făcu, și saracii din Ioppe fură prin iubirea ei îmbrăcați. Și și astăzi este ca un exemplu lumii femești

Dapoi tu, frate, ce ai?

Cum schimbă credința cursul vieții.

Un bărbat veni odinioară la mine, istorisi Moody, și zise: „Iubite Moody, învățătura, care d-ta o predici, e absurd. D-ta afirmi, că credința ar schimba întregul curs al vieții și aceea-i absurd. Omul nu schimbă cursul vieții sale numai pentru credință, aceea afirm eu.“

„În două minute voiesc a-ți dovedi, că eu am drept“, respunsei eu acestui bărbat.

„Acea ți-a pica greu“, zise el.

„Deci înainte de toate voim noi a lămuri, ca să nu ne înțelegem pe dos. D-ta afirmi, că omul nu e înriurit prin credință, ca el în modul lucrării sale să nu schimbe nimic?“

„Da, aceea afirm eu.“

„Să punem cazul, că ar veni un bărbat și ar băga capul prin aceea ușă și ar vesti, că casa ar sta în flăcări, ce ai face d-ta în acela caz? Nu ai face d-ta îndată încercarea, a scăpa prin fereastră, dacă ai crede bărbatului?“

„Da, la aceea nu gândeam eu“, zise prietenul meu.

„Acea o gândeam eu“, îi respunsei. Credința formează temelul pentru toate, pentru societate, comunicație și afacere.

Dacă toți cetitorii necredincioși ar crede, că ei să pierd pe veci! Cât de cu grabire ar dobândi încredere în unicul Mântuitor, în Iisus, și ar da prin aceea unica adevărată direcțiune vieții lor.

Din Wgo.

Cum s'a pocăit un artist de concert.

Când într'o seară un artist (cântăreț) de concert în Liverpool tocmai voia să pășască pe locul scenei, îi fu dat un telegram, care îl chiamă iute acasă la patul de moarte a mamei sale. El regulă îndată cauza sa, părăsi sala de concert și să grăbi spre locuința sa, ca să se pregătească de cale. Când trecu pe lângă filharmonie — noi țineam acolo convenirele noastre —, auzi el cântare

și intră pe o clipă. D-l Alexandru cântă tocmai: „Spuneți mamei, că și eu voi fi acolo.“ El gândi la mama sa muribundă, de care știa, că ea era o creștină adevărată, gândea la propria sa viață și-și mărturisi, că el nu putea spune despre sine, că și el va „fi acolo sus“. Aceea-i pătrunse inima; el să umili înaintea lui Dumnezeu și primi pre Mântuitorul.

În seara mai de aproape a anului nou s'a aflat el într'un cerc de prietini de mai nainte. Aceștia îl rugară, a cânta o cântare. El să sculă, luă cartea sa de cântări din buzunar și cântă; „Spuneți mamei, că și eu voi fi acolo.“ Și Duchul lui Dumnezeu veni jos preste cei de față, și festivitatea familiară să schimbă într'o adunare de rugăciune; care ținut până după miezul nopții.

La a doua călătorie a noastră de evangalizațiune în Liverpool a fost acest domn unul din cei mai străduincioși conlucrători.

De Torrey, din Wgo

A cui ești tu?

Nu de mult călătoriam pe tramvaiul de stradă. Tocmai când plecărăm, auzii, cum un glasul micuț, subțirel punea o întrebare după ceealaltă către însoțitorii săi. Acuși să acompanie și un polițist către noi și ocupă loc tocmai lângă copil. Feciorul cel mic privi cu ochii săi drăgălași pre polițist dela cap până la picioare și îl întrebă apoi: „Tu ești un polițist?“

„Da, fiule“, răspuse păzitorul legii și zimbi cu prietenie.

„De ce ești tu un polițist?“ era următoarea întrebare. Polițistul zimbi încurcat, luă din buzunar o cheiă și o păreche de fiere și esplică copilului, că acelea sunt făcute pentru copiii cei răi, pre cari îi duce el în închisoare.

„Oh, doară nu vrei să mă duci cu tine?“ zise micuțul cu serioșitate și să uită aspru în fața lui.

„Nu, dragul meu, eu nu te-oi lua cu mine. Dară a cui ești tu?“ întrebă

bărbatul cel mare cu prietenie de soțul cel mic.

„Eu sunt alui Domnul Iisus,” zise el cu seriozitate vezibilă și convingere copilărească. Polițistul fu de tot confus, când simți seriozitatea acestor cuvinte; el fu roșu ca focul la față, să sculă curând din șezutul său și părăsi locul. — Nici odată nu voi uita pre predicătorul cel mic și predica lui cea scurtă.

Din Wge.

Temeiul cel amăgitor a visurilor.

Noi nu dăm nimic pe visuri. Noi gândim la cuvintele, pre cari le spuse Rowland Hill către o damă, care să încrezu a fi o fiă alui Dumnezeu, pentru că s'a visat astfel. El zise: „Lasă-ți-ta acelea, madamă, câte le-ai făcut, și cugetat pânăcând ai dormit; ei lasă să vedem, ce d-ta faci, când ești trează.” Și aceasta-i o părere despre visare. Eu nu voi crede nici odată, că un om e un creștin, pentru că s'a visat, că ar fi unul, că o creștinătate visândă va face pre un om pentru toată viața sa ca un visător, și astfel de visători vor avea în sfârșit o trezire înfiorătoare, dacă toate acelea, pe cari ei au pus încrederea, numai visare sunt. Astfel să visază și astăzi unii despre una-alta, dară aceea zi o va dovedi. Noi nu ar trebui să ne încredem lor nici într'un caz; chiar de s'ar numi ei sfinți sau profeti. Nouă cuvântul Domnului trebuie să ne fie norma vieții.

Din Wge de Spurgeon.

Dumnezeu salută pre mulți, cari nu-i mulțămesc.

Spre pildă, când dimineața te trezește soarele spre o viață nouă, cu putere, atunci îți oferă el: Bună dimineața! Când seara să închide ochiul tău spre un somn recreator: Noapte bună! Când tu te puni cu

un apetit bun la mâncare, zice el: Poftă bună! Când tu vr'o primejdie descoperi la timpul potrivit, atunci zice el: Ia sama, copile tânăr, sau copile bătrîn, și întorci mai bine napoi! Când tu mergi la preumblare în ziua frumoasă a maiului în miroșul florilor și cântarea coicârliei, și îți este bine, atunci zice el: Bine-ai venit în grădina castelului meu! Sau tu nu cugeți nimic și câte odată îți se pare atât de minunat în jurul inimei și ochii îți să udă, și tu cugeți: Eu vreu totuși a deveni altcum, decât cum sunt, atunci zice el: Iai tu aminte, cine este la tine? Sau tu treci pe lângă vr'un mormânt deschis și te apucă frica, cutremurul, atunci zice el: Lăudat fie Iisus Christos, biruitorul morții și principele vieții! Astfel salută Dumnezeu pre mulți, cari nici nu-i răspund nici nu-i mulțămesc.

PUBLICĂRI.

Un băiat de cam 14 ani, frate, ascultător; mama lui încă e soră, dară tata său un om, la care-i place beutura; el ar vrea să se bage la vre-un frate ca de uce-nic la susțărît ori de lăcătar. Adresa să poate ști la redacția acestei foi în Körösbökeny. (Fr. care mi-o trimes publicarea, față bine a-mi trimete o adresă cât de lămurită. Red.)

Un frate, focar diplomat de locomobil s'ar băga undeva ca focar la moară ori călcare. Adresa la redacție.

Un serv credincios caută Szida Tódor, Körösbökeny.

„Cartea de clasă și fir conducător” pentru învățătorii școlaei duminică. Prețul 50 fl. de exemplar și 5 fl. poșta. Se poate procura la: Welker József Budapeșt, VII., Hársfa-utca 33. sz.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.